

Sygn. akt *XVII AmE 157/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turliniński</i>
Protokolant –	Protokolant sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 27 kwietnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. w **Ż.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o możliwość skorzystania z uprawnień

na skutek odwołania (...) S.A. w **Ż.** od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 25 stycznia 2017 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od powoda Zakładu (...) S.A.

w **Ż.** na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Turliniński

Sygn. akt XVI AmE 157/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 stycznia 2017 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes UREO stwierdził, że (...) S.A. w **Ż.** nie może skorzystać z uprawnień, o których mowa w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii w latach 2016 – 2020.

Według pozwanego Prezesa URE przedsiębiorca ten wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 188 ust. 14 ustawy o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2015 poz. 478 ze zm.) powoływanej dalej jako OZE nie przekazał w ustawowym terminie tj do dnia 31 sierpnia 2016 r. informacji oraz oświadczenia, o którym mowa w tym przepisie. Niedostosowanie się przez (...) S.A., powoda w sprawie, do ww. przepisu skutkowało w świetle art. 188 ust. 15 OZE brakiem możliwości skorzystania w latach 2016 – 2020 przez tego przedsiębiorcę posiadającego status odbiorcy przemysłowego z ulg w obszarze realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 52 ust. 1 OZE, przewidzianych dla tych kategorii podmiotów w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 OZE.

Od tej decyzji powód odwołał się do Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie w całości ewentualnie o jej uchylenie w zakresie w jakim dotyczy ona lat 2017 – 2020.

Powód zarzucił Prezesowi URE, że w zaskarżonej decyzji naruszył art. 188 ust. 15 OZE w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez wymierzenie mu sankcji polegającej na braku możliwości skorzystania z uprawnień, o których mowa w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 OZE w latach 2016 – 2020 to jest w okresie 5 lat.

W ocenie skarżącego tego rodzaju sankcja jest nieproporcjonalna do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej dokonanego naruszenia. W związku z tym powód wniósł o przedstawienie przez Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu w sprawie zgodności art. 188 ust. 15 OZE z art. 2 Konstytucji.

Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił co następuje.

Powód złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 188 ust. 4 OZE i na tej podstawie został przez pozwanego umieszczony w wykazie odbiorców przemysłowych (pozycja 231 wykazu odbiorców przemysłowych, którzy w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii tj. w terminie do 18 kwietnia 2015 r. złożyli Prezesowi URE oświadczenie, o którym mowa w art. 188 ust. 4 OZE (K 1V – 2 akt adm.) – bezsporne.

Bezsporne jest również, że powód jako odbiorca przemysłowy energii elektrycznej umieszczony w ww. wykazie nie złożył w ustawowym terminie, o którym mowa w art. 188 ust. 14 OZE to jest do dnia 31 sierpnia 2016 r. informacji i oświadczenia wskazanych w tym przepisie.

Powód nie kwestionował ustaleń stanu faktycznego vide jego stanowisko w sprawie z protokołu rozprawy (nagranie).

Sąd zważył, co następuje.

Jak wynika z mającego zastosowanie w sprawie przepisu art. 188 ust. 15 OZE odbiorca przemysłowy, który nie przekazał Prezesowi URE w terminie informacji oraz oświadczenia, o których mowa w ust. 14, podał w tej informacji nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd dane lub skorzystał z uprawnienia, o którym mowa w ust. 7, nie spełniając określonych w tym przepisie warunków, nie może skorzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 w latach 2016 – 2020.

Z zacytowanego przepisu wynika, że termin określony w art. 188 ust. 14 OZE ma charakter terminu materialnego, ponieważ od jego dochowania ustawodawca uzależnił skorzystanie przez przedsiębiorcę z uprawnienia, o którym mowa w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 OZE. W przedmiotowej sprawie chodzi o możliwość skorzystania przez powoda z ulg określonych w art. 53 OZE związanych z zakresem wykonywania obowiązków odbiorcy przemysłowego, o których mowa w art. 52 ust. 1 OZE (uzyskania i przedstawienia od umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia lub świadectwa pochodzenia biogazu rolniczego wydanego odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłączonej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Po bezskutecznym upływie terminu prawa materialnego określonego w art. 188 ust. 14 OZE uprawnienia, o których mowa w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 OZE wygasły i powód nie może dochodzić ich realizacji.

Nie można zgodzić się z zarzutem odwołania, według którego w zaskarżonej decyzji Prezes URE wymierzył powodowi sankcję polegającą na braku możliwości skorzystania z uprawnień o których mowa w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 OZE w okresie pięciu lat.

W istocie rzeczy Prezes URE wydał w sprawie decyzję deklaratoryjną potwierdzającą urzędowo, że powód utracił z mocy samego prawa, w wyniku bezskutecznego upływu terminu prawa materialnego, uprawnienie do skorzystania ściśle określonych w OZE ulg. Nie nałożył zatem na powoda jakiegokolwiek sankcji.

W ocenie Sądu decyzja powyższa została wydana na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego i przy zastosowaniu właściwych dla tego stanu przepisów OZE.

Ułgi, o których mowa w art. 53 ust. 1 oraz w art. 96 ust. 2 OZE stanowią swojego rodzaju wsparcie państwa dla przedsiębiorców. Jednak skorzystanie z nich uzależnione jest od spełnienia ściśle określonych warunków w wyznaczonym czasie. Powód uzyskując status odbiorcy przemysłowego liczył na uzyskanie ulg. Powinien był jednak działając z należytą starannością właściwą dla przedsiębiorcy zrealizować wszystkie ustawowe warunki niezbędne dla skorzystania ze wsparcia Państwa.

Powinien był także znać skutki niespełnienia warunków niezbędnych dla skorzystania z ulg. Skutki te mają postać wykluczenia przedsiębiorcy z mocy samego prawa z dobrodziejstwa uprawnień do ulg na okres pięciu lat. Należy przyjąć, że powód na skutek nienależytej staranności w prowadzeniu swoich spraw utracił czasowo korzyści wynikające z wpisania się na listę odbiorców przemysłowych energii elektrycznej.

Sąd nie znalazł podstawy prawnej dla skrócenia wobec powoda okresu wyłączenia ze wsparcia państwa polegającego na przyznaniu mu w OZE określonych uprawnień do ulg.

Wyłączenie to nie jest karą nakładaną na przedsiębiorcę za nieterminowe wykonanie obowiązku i to karą nakładaną z urzędu przez organ regulacyjny. Z tego powodu czasowy upadek ulg dla powoda nie podlega ocenom z punktu widzenia kary jako sankcji administracyjnej.

Z tego powodu Sąd nie widział potrzeby zadania Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania przedstawionego w odwołaniu.

W tym stanie rzeczy Sąd działając na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie nie znajdując żadnych podstaw do jego uwzględnienia oraz orzekł o kosztach procesu ograniczonych do kosztów z tytułu zastępstwa procesowego, stosownie do wyniku sporu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. i § 1 pkt 7 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667).